

Z obsahu:

Úmysl zůstat pannou

Jan Pavel II. při
generální audienci
24. července 1996.

– strana 2 –

**Evangelizace je úkol
pro všechny křesťany**

„Nadcházející vstup
do nového tisíciletí
by nás měl všechny
pobízet, abychom
vydávali ve značněj-
ší míře společné
svědectví o ústřed-
ních pravdách naší
víry, *aby svět uvěřil*“
(Jan Pavel II. při své
poslední návštěvě
Německa).

– strana 8 –

**Potřebujeme
vroucnost
nebo křesťanskou
opravdovost?**

Dokončení první
úvahy k článku
Kruhová obrana
z čísla 30/96.

– strana 6 –

**Ještě k „Podzemní
církvi“**

– strana 13 –

**Maria, žehnej s Ježíšem nám
a svému izraelskému národu**

*Miriam, židovská matka, nanebevzatá Královna míru nabízí
Vykupitele svému národu – ilustrační fotografie k článku na str. 4.*

Úmysl zůstat pannou

(Čtení Iz 7, 13–15) **1. Maria se ptá anděla, který jí ohlašuje početí a narození Ježíše: „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“ (Lk 1,34). Taková otázka se jeví přinejmenším překvapivá, jestliže si vybavujeme v paměti biblická vyprávění o zvěstování mimořádného narození neplodné ženě. V těch případech se jedná o vdané ženy, přirozeně neplodné, jimž je dán od Boha syn skrze normální manželský život (srov. 1 Sam 1,19–20) jako odpověď na naléhavé modlitby (srov. Gen 15,2; 30,22–23; 1 Sam 1,10; Lk 1,13)**

Odišná je situace, v níž Maria dostává andělovo zvěstování. Není vdanou ženou, která by měla problémy s neplodností; dobrovolně se rozhodla zůstat pannou. Toto její předsevzetí „zůstat pannou“ (panenství), plod lásky k Pánu, se tedy zdá být překážkou ohlašovanému mateřství.

Nazaretská dívka žila vždycky v plné shodě s Boží vůlí a volila panenský život s úmyslem líbit se Hospodinu.

Na první pohled by se zdálo, že Mariina slova vyjadřují pouze její současný panenský stav: Maria by tvrdila, že „nepoznává“ muže, to je, že je pannou. Avšak v kontextu, v němž je otázka položena: „Jak se to může stát?, a následující tvrzení „vždyť nežiji s mužem“ zdůrazňují jak současné Mariino panenství, tak její úmysl zůstat pannou. Výraz, který užila, přítomný čas slovesa, dává najevo trvalost a pokračování jejího stavu.

2. Tím, že Maria uvádí tuto potíž, nechce se vůbec vzpírat Božímu plánu, nýbrž projevuje úmysl zcela se podřídit. Ostatně nazaretská dívka žila vždycky v plné shodě s Boží vůlí a volila panenský život s úmyslem líbit se Hospodinu. Ve skutečnosti její předsevzetí zůstat pannou ji disponovalo k tomu, aby přijala Boží vůlí „celým svým lidským, ženským, Já, a v této odpovědi víry byla zahrnuta dokonalá spolupráce s Boží milostí, která působí předem a napomáhá k dokonalé dostupnosti k působení Ducha

svatého“ (Redemptoris Mater, 13)

Některým se Mariina slova a její úmysly zdály nepravděpodobné, protože v židovském prostředí nebylo panenství považováno za nějakou hodnotu, ani za ideál, o který je dobré usilovat. Samy spisy Starého zákona to potvrzují v některých známých epizodách a výrazech. V knize Soudců, například, se vypráví i Jiftáchově dceři, která má jít na smrt a oplakává své panenství, moutí se nad tím, že se nemohla vdát. (Sd 11,38). Manželství kromě toho podle Božího přikázání: „Plodte a množte se“ (Gen 1,28) je považováno za přirozené povolání ženy, které přináší radosti i bolesti vlastní mateřství.

Jan Křtitel pravděpodobně žil celibátním životem a tento způsob života byl ve společenství jeho učedníků vysoce hodnocen.

3. Aby se lépe chápal kontext, v němž uzrává Mariino rozhodnutí, je třeba si uvědomit, jak v době, která bezprostředně předcházela křesťanské éře, se v některých židovských kruzích začínalo projevat určité kladné hodnocení panenství. Například Esséni, o nichž se našlo v Qumránu hodně důležitých historických svědectví, žili v celibátu nebo omezovali užívání manželství kvůli společnému životu a úsilí o důvěrnější vztah k Bohu.

V Egyptě kromě toho existovala komunita žen, které ve spojitosti s essénskou spiritua-

litou zachovávaly zdrženlivost. Tyto ženy Terapeutky, příslušnice sekty, kterou popisuje Filón Alexandrijský (De Vita Contemplativa, 21–90) se věnovaly kontemplaci a usilovaly o moudrost.

Marii vedlo k ideálu panenství mimořádné vnuknutí téhož Ducha svatého, který během dějin církve přivede tolik žen na cestu panenského zsvěcení.

Nezdá se, že by se Maria dověděla o těchto židovských náboženských skupinách, které uplatňovaly ideál celibátu a panenství. Avšak fakt, že Jan Křtitel pravděpodobně žil celibátním životem a že tento způsob života byl ve společenství jeho učedníků vysoce hodnocen, by mohl vést k předpokladu, že i Mariino předsevzetí uchovat panenství zapadá do tohoto nového kulturního a náboženského kontextu.

4. Mimořádná událost Nazaretské Panny nás nesmí přivést k tomu, abychom upadli do omylu zcela spojovat její vnitřní dispozici s mentalitou prostředí a vyprázdnit jedinečnost tajemství, které se v ní uskutečnilo. Zvláště nesmíme zapomenout, že Maria dostala hned na počátku svého života nevidanou milost, kterou jí přiznává anděl ve chvíli Zvěstování. „Plná Milosti“ (Lk 1,28), Maria, byla obohacena dokonalou svatostí, která podle výkladu církve sahá až do prvního okamžiku její existence: jedinečná výsada neposkvrněného početí měla vliv na celý rozvoj duchovního ži-

vota nazaretské dívky (mladé ženy).

Je tedy nutno zastávat, že Marii vedlo k ideálu panenství mimořádné vnuknutí téhož Ducha svatého, který během dějin církve přivede tolik žen na cestu panenského zsvěcení.

Maria vyniká mezi chudými a pokornými Páně, kteří od něho s důvěrou očekávají a přijímají spásu.

Zvláštní přítomnost milosti v Mariině životě vede k tomu že se dívka zaváže k panenství. Zahrnutá mimořádnými dary Pána od počátku své existence je zaměřena k tomu, aby se celá – duší i tělem – bezvýhradně oddala Bohu v panenské oběti (a nabídla mu své panenství).

Kromě toho touha po panenském životě byla v souladu s onou „chudobou“ před Bohem, které Starý zákon přikládá velkou hodnotu. Když se Maria plně angažuje na této cestě, říká se i mateřství, osobního bohatství ženy, v Izraeli tolik oceňovaného. Takovým způsobem „vyniká mezi chudými a pokornými Páně, kteří od něho s důvěrou očekávají a přijímají spásu“ (LG, 55). Avšak tím, že se Maria prezentuje Bohu jako chudá a usiluje pouze o duchovní plodnost, plod Boží lásky, objeví ve chvíli Zvěstování, že Pán proměnil její chudobu v bohatství: Ona bude panenskou Matkou Syna Nejvyššího. Později také odhalí, že se její mateřství má také rozšířit na všechny lidi, které Syn přišel spasit. (Srov. Katechismus katolické církve, 501: „Ježíš je jediným Mariiným Synem. Avšak Mariino duchovní mateřství se vztahuje na všechny lidi, které on přišel spasit: „Zrodila Syna, kterého Bůh ustanovil za prvního z mnoha bratří (srov. Řím 8,29), totiž věřících, při jejichž zrození a výchování ona spolupracuje svou mateřskou láskou.“).

(Podle Vatikánského rozhlasu)

Liturgická čtení

1. čtení 1 Král 19,9a.11–13a

Když přišel Eliáš (k Boží hoře Chorebu), přenocoval tam v jeskyni. A tu se k němu ozvalo Boží slovo. Řeklo mu: „Vyjdi ven a postav se na hoře před Hospodinem!“ Hospodin přecházel: prudký a silný vích, který trhá hory a láme skály, vál před Hospodinem, ale Hospodin ve víchru nebyl. Potom nastalo zemětřesení, ale Hospodin v zemětřesení nebyl. Po zemětřesení šlehal oheň, ale Hospodin v ohni nebyl. Po ohni následoval šum jemného vánku. Když to Eliáš slyšel, zahalil si tvář pláštěm, vyšel ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

2. čtení Řím 9,1–5

Bratři!

Mluví pravdu – vždyť jsem Kristův – nelžu, a totéž mi dosvědčuje i svědomí osvěcené Duchem svatým: velký zármutek a neustálou bolest nosím v srdci. Přál bych si totiž, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn. Vždyť jsou to Izraelité, byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci (izraelského národa) a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus – Bůh, který je nade všechno: buď veleben navěky! Amen.

Evangelium Mt 14,22–33

Když Ježíš nasytil zástupy, hned potom přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než on rozpustí zástupy. Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Nastal už večer, a byl tam sám. Zatím byla loď už daleko od břehu a vlny jí zmítaly, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a kráčel po moři. Když ho (učedníci) uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet. Ježíš však na ně hned promluvil: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě.“ A on řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, kráčel po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval?“ Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: „Jsi opravdu Boží syn.“

Myšlenka na neděli

LEKCE VÍRY

Zamyšlení nad úryvkem Mt 14,22–33

Malověrný, proč jsi pochyboval?

Veliký div nasycení několikatisícového zástupu, jehož jsi mohl být před týdnem svědkem, má ještě svou dohru. Vrať se proto do Mistrovy školy a znovu se přesvědčíš, že nevychovává své věrné pouze slovem, ale využívá i neobvyklých situací, kdy mohou jeho pravdu prožít ve své osobní zkušenosti. Vzpomeň si na to, kdykoliv se ti bude zdát, že ses ocitl ve zmatku nebo v nesnázích. V žádném okamžiku tvého života tě Ježíš neztrácí ze zřetele a nepřestává myslet na tvůj prospěch. K pevné víře a důvěře, že se na něj můžeš opravdu spolehnout, může tě povzbudit toto dnešní setkání.

Zázrak s chleby a rybami vyvolal vzrušení. Někdo vyslovil návrh, že by měli Ježíše provolat za svého krále. Zázračně nasyceným davem se ta myšlenka rychle šíří. Tento nápad vzrušuje i učedníky, dokonce ještě více než ostatní. Představa, že by mohli být rázem nejen učedníky Mistra, ale dokonce pobočníky izraelského krále, je lákavá. Při takovém pomýšlení se člověk rád přeceňuje. Záhy mají poznat, jak na tom po pravdě jsou. Ježíšovo království je království víry, a té se zatím učedníkům zdaleka nedostává. Ježíš jim nic nevyčítá, jen jim nařizuje, aby se ihned vydali na cestu a vypluli k druhému břehu. Blíží se večer a čeká je plavba dlouhá nejméně 15 km. Splnit příkaz, který se zdá nepohodlný nebo i nepochopitelný, ve skutečnosti znamená přivítat Ježíši podmínky pro jeho mimořádné působení.

* * *

Na to, aby rozpustil zástup a utišil nežádoucí vlnu veřejného mínění, stačí Ježíšovo slovo. Když se rozešli, Ježíš zůstal na tom opuštěném místě sám jediný. Po vzrušující činnosti je vždy užitečné vyhledat ticho a usebrání. Nauč se z Ježíšova příkladu využívat daru samoty: je to vzácná a příhodná chvíle k důvěrné rozmluvě s nebeským Otcem. S kým rozmlouváš, když jsi o samotě? Nezapomínáš se převážně samomluvou? Nauč se využívat samotu, i když jsi obklopen jinými lidmi. Pros Pána, aby tě naučil zužitkovat co nejlépe všechny ty dlouhé minuty vynucené nečinnosti, čekání, stání, cestování. Pán je ustavičně připraven dělat ti toho nejlepšího společníka.

Plavba dvanácti učedníků je obtížnější, než se čekalo. I zkušenější rybáři mají co dělat, aby si poradili s vlnobitím a protivětrm. Zdá se, že cesty neubývá. Temnota noci zvyšuje nejistotu a zveličuje problémy. Přístup k nim do lodi a ověř si, jak obtížné je veslovat proti proudu. Nejnázorněji poznává člověk svou skutečnou slabost uprostřed nesnází. A přece i v této noční bouři je Ježíš svým drahým docela nablízku. Kráčí jim po vlnách vstříc, aby jim pomohl, ale oni jej nepoznávají. Dlouhotrvající napětí a celonoční námaha vystupňovala jejich vzrušení natolik, že je návrat jejich Mistra a dobrodince vyděsil. Tito srdnatí rybáři se dali dokonce do křiku. Boha se děsí ti, kdo jej nepoznávají. Ježíše je možno bezpečně rozeznat jedině očima opravdové víry.

Vychutnej, jaká je to úleva slyšet v takové situaci: „*Neboj se, jsem to Já.*“ Právě proto, že jsem nejmocnějším Pomocníkem, mohu se zjevit tím nejméně očekávaným způsobem. Všechny ty mimořádné skutky dělám jen proto, abych tě o tom přesvědčil. Budeš mi vždy důvěřovat?“

Ale jak vidíš, učedníci zůstávají i nadále nejisti.

Šimon Petr, kterého Pán chce pověřit, aby svou vírou jednou, až se obrátí, posiloval své bratry⁽¹⁾, má podstoupit zvláštní lekci. Jeho temperament jej ponouká k obzvláštní horlivosti, ale i k neopodstatněné sebejistotě. Petr by se rád přesvědčil, že ten, kdo k nim přichází, je skutečně Ježíš, ale současně by si chtěl sám „zkusit chůzi po moři“, nad kterou všichni tak užasli. Jak vidíš, Ježíš jeho návrh přijímá. Kdyby Petr jen plnil Ježíšův pokyn a nemyslel na sebe, nedostal by se do nesnází. I tato epizoda je průpravou na jeho obrácení. Když Ježíš zavolá *Pojď!*, nemysli na sebe ani na bouři, která se kolem zvedá. Mysli v pevné víře a důvěře jen na Pána, který tě přece nevolá k sobě proto, abys pak utonul, ale abys došel až k němu třeba po nejneshodnějších cestách a mohl u něho spočinout.

* * *

Ježíš vstupuje s Petrem na plavidlo. Jejich společný návrat do tonoucí lodi je současně symbolem a proroctvím. Podívej se, co se stalo: Moře ztichlo a nastává nový den. Bude tomu tak vždy, když uděláš Ježíši místo ve svém srdci. Vzdej mu spolu s apoštoly poctu, která mu náleží. Kde je Kristus a jeho Skála, můžeš si být plně jist svým bezpečím.

Kristus – Bůh, který je nade všechno, buď veleben na věky!⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 21,32; ⁽²⁾ Viz 2. čtení Řím 9,5

Maria, žehnej s Ježíšem nám a svému izraelskému národu

Miriam, židovská matka, nanebevzatá Královna míru nabízí Vykupitele svému národu.

Touha po Mesiáši je v židovství hluboce zakořeněna. V židovském vyznání víry Mosese Maimonidese, které se ještě dnes používá, se praví: Věřím s hlubokým přesvědčením v příchod Mesiáše, a i když ještě váhá, čekám přesto každý den na jeho příchod. Existují ortodoxní židé, kteří odmítají Izraelský stát, neboť pouze Mesiáš může znovu obnovit izraelskou říši.

Mesiáš, řecky *Christos*, znamená *Pomazaný*. Tím se míní královský výhonek z Davidova domu, který je pomazán Duchem svatým, aby zvěstoval chudým radostnou zvěst, že se Izraeli a lidstvu dostalo spásy a že je znovu obnoveno Boží království (Iz 61, 1nn, Lk 4, 16nn).

Role Matky Mesiáše ve Starém a Novém zákoně

Nápadná je v biblickém proctví role, která připadá Mesiášově Matce. Izaiáš (7, 14) vypráví o Panně, která porodí Emanuela, jakožto o znamení, které v době velkého ohrožení přináší spásu. U Micheáše je Mesiášova Matka branou k vykoupení Izraele (5, 2–4):

I když je Hospodin vydá v plen do chvíle, než rodička porodí (v efratském Betlémě), zbytek jeho bratří se vrátí zpět k synům Izraele. Postaví se a bude je pást v Hospodinově moci, ve jménu Hospodina, svého Boha, a budou bydlet bezpečně; jeho velikost bude nyní sahat až do dálav země. A on sám bude pokoj (srov. Ef 2, 14).

Výrazná role Vykupitelovy Matky je zdůrazněna v Novém zákoně: Maria darovala svému národu a lidstvu Spasitele. I dnes zde na zemi nám září až do doby, kdy nastane den Páně, jako znamení jisté naděje a útěchy pro Boží lid při jeho putování (LG, 68).

Požehnej mi spolu s Ježíšem

Znepokojeni hlubokou přetrvávající krizí na Blízkém Východě kolem židovského státu připomínáme si znovu s velkou pozorností roli Marie, která připravuje cestu. Jako pravá Židovka je hluboce zakořeněna ve svém národě. Podle proroků toužila po Spasiteli. Dítě-Mesiáš, které počala, je pro ni zárukou vykoupení Izraele, jak to vyjádřila ve svém chvalozpěvu: *Ujal se Izraele, svého služebníka, pamětliv svého milosrdenství, jež slíbil našim otcům, Abrahamovi a jeho potomkům na věky (Lk 1, 54n).*

K „obnovení Izraele“ patří podle proroků skutečnost, že Bůh znovu shromáždí v zaslíbené zemi otců svůj lid, který je rozptýlen po všech zemích, jak jsme toho dnes svědky po založení Izraelského státu. Ale cíle bude dosaženo teprve tehdy, až se Izrael obnoví také na duchu, a to vylitím Ducha svatého, takže se obrátí svým srdcem ke svému Bohu a Spasiteli (Zach 12, 10nn).

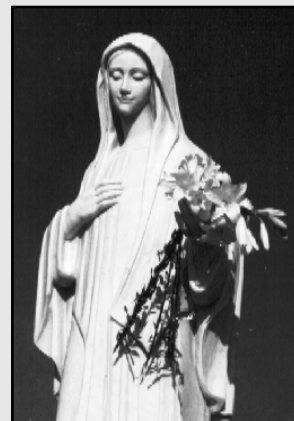
Jako před dvěma tisíci lety i dnes by Maria chtěla darovat svému národu Vykupitele. To je vyjádřeno ve výmluvné podobě sochy, která se tyčí nad fasádou papežského poutního hotelu v Jeruzalémě, v „Notre Dame of Jerusalem Center“. Z velké dálky je vidět, jak drží vstříc městu Jeruzalému své Dítě Ježíše. On je *Kníže pokoje*

(Iz 9, 5nn), proto i ona je Královnou pokoje. „Mesiánští“ židé, kteří věří v Ježíše, jsou přesvědčeni, že nakonec pokoj nepřinesou diplomatická mírová jednání, ale skutečnost, že Izrael se obrátí k Jechuovi – Ježíši, Izraelovu Mesiáši. V titulu tohoto článku jsem parafrázoval modlitbu blahoslavené palestinské karmelitánky Mirjam Bauardyové, která je zakladatelkou betlémského Karmelu: *Maria, moje Matko, shlédni na mne. Požehnej mi spolu s Ježíšem.*

Mariánské chrámy ve Svaté zemi

Všude ve Svaté zemi se setkáváme s mariánskými svatyněmi, které jsou zárukou, že Maria jednoho dne vloží do srdce svého národa Ježíše. Patří k nim opatství Dormitio v Jeruzalémě, chrám „Zesnutí Panny Marie“ na křesťanském vrchu Sionu, nejvyšším bodu Jeruzaléma, kde Ježíš slavil Poslední večeři a Maria spolu s apoštoly přijala Ducha svatého a kde začal život církve. Dále je to bazilika Zvěstování Panny Marie v Nazaretě a svatyně Panny Marie, Archy úmluvy⁽¹⁾. Maria je mostem mezi Ježíšem a muslimy, kteří podle Koránu uctívají Marii (Mirjam).

Jistě, mariánské svatyně samy o sobě ještě mnoho neznamenají. Jsou potřební lidé, kteří v duchu Mariině připravují cestu pro Ježíše, aniž by museli výslovně hovořit o Marii. Ma-

Maria tolikrát oslovovaná, tolikrát oslavovaná, nikdy dost neoslovená, nikdy dost neoslavená, Žena, milostiplná písní rozepívaná Bohem, v ráji, nedozpívaná člověkem, písní, jež zní a bude znít až do konce a po něm bude Ona, Matka sama naší ukolébavkou písní nekončící lásky úžasem našich zraku úžasem bez zázraku překypující slávou Života oslaveného Něho na zemi jen v dětech a duších panenských kradmo zahlédaná očima nezakalenýma čistým srdcem, jimž slíbeno, že budou vidět Boha a tebe, tebe v Něm, Čistou, Přčistou. Ach jak se těším že tě uslyším tebe samotnou zpívat Magnifikat.

ria si oblíbila zůstat v pozadí. Průkopnickou roli v tomto směru měl ve Svaté zemi Alfons Maria Ratisbonne, rodilý Žid z Elsassu, který se v souvislosti se zjevením Panny Marie v ulici Du Bac a se „záračnou medailkou“ stal katolíkem a založil spolu se svým bratrem Teodorem ve Svaté zemi kongregaci cisterciáckých bratří a sester, kteří svým láskyplným svědectvím přibližují pro Izrael Ježíše. „Institut Ratisbonne“ v Jeruzalémě dělá výbornou ekumenickou práci mezi židy a křesťany, jak jsem si mohl před nedávnem ověřit při jedné své návštěvě.

Modlitby za Izrael

V Mariině duchu žije v Bet Jamal (Gamalielův dům, kde má svůj chrám i jáhen Štěpán) u Bet Šemeš kontemplativní společenství „Sester z Betléma“, které se modlí zvláště za židy, aby uznali Ježíše za svého Spasitele. A hle, o sobotách sem přicházejí na návštěvu stovky židů, které tento klášter přitahuje, a přijímají je malé, laskavou pohostinností zářící sestry. Těm, kteří se o to zajímají, poskytnou Nový zákon v hebrejské řeči, aby je seznámily s Mesiášem. Je pozoruhodné, jak mnoho Izraelitů, především pro přesvědčující příklad křesťanů, se přidává ke skupině mesiášských židů. Tito židé mě na onen klášter upozornili a zavedli mě tam. Setkání s těmito židokřesťany je při každoroční pouti do Svaté země opravdovým zážitkem. K nim se rádi připojují také arabští křesťané, což je neklamným znamením pravosti a opravdovosti. V této souvislosti je třeba se zmínit o hnutí Musálah (smíření), ve kterém usilují izraelští židé, kteří věří v Ježíše, a Palestinci o budování mostů mezi zneřáčenými skupinami obyvatel.

Hlubokou křesťankou přítomnost v duchu Panny Marie představují pro židy ve Svaté zemi nepochybně protestantské mariánské sestry z Darmstadtu. Kni-

ha *Izrael, můj národ* jejich zakladatelky M. Baziley Schlinkové probudil u mnoha čtenářů lásku k židovskému Božímu lidu. Je mnoho těch, kteří se připojují k „modlitbám za Izrael“ těchto sester.

V mateřském klášteře karmelitánů v Haifě žije židovský karmelitán P. Daniel Rufeisen, který pečuje o židovsko-hebrejské katolíky v Galilei. Když jej svého času pronásledovali nacisté, ukryly jej katolické sestry, a tak se setkal s Kristovou láskou.

Milovat židovský národ tak, jak ho miluje Bůh

Z katolické strany své poslání směrem k židům plní Komunita blahoslavenství, která byla založena ve Francii. Její zakladatel bratr Efraim, původně reformní pastor, nyní katolický jáhen, je rodilý Žid. Při jeho obrácení se hrála klíčovou roli Eucharistie, Maria a papežství. Jeho mateřským domem se stal v r. 1975 bývalý kapucínský klášter v Cordes v jižní Francii. Již od samého začátku konali členové Komunita s láskou modlitby za židovský národ. V jejich stanovách je napsáno: „Milovat židovský národ tak, jak ho miluje Bůh, a protože ho Bůh miluje. Vycházet vstříc Izraeli ve jménu církve v pokore, v odpuštění a ve vděčnosti“. Celé Společenství má své nosné heslo: *Těšte, těšte můj lid* (Iz 40, 1). Členové tohoto na celém světě rozšířeného institutu se učí hebrejštině. Všichni jeho seminaristé přicházejí na jeden rok do Jeruzaléma. Slaví zde sabbat, který je vigílií zmrtyvýchvstání Páně a předvečerem neděle. Od r. 1980 mají svůj dům v Jeruzalémě a od r. 1993 velký exerciční dům v Emauzích-Nikopoli, kde se Ježíš zjevil dvěma učedníkům. Nyní projektují v Jeruzalémě výstavbu vzdělávacího centra pro židovsko-křesťanský dialog. Tato Komunita blahoslavenství může nás katolíky v souladu s Pavlovými slovy (Řím 11, 18)

a posledním koncilem spojit hlouběji s našimi židovskými kořeny, z nichž můžeme čerpat novou sílu.

Žena oděná sluncem

Úchvatné knihy vyprávějí o tom, jak Ježíš působí mezi židy, jako např. kniha Ferdinanda Holböcka *Nalezli jsme Mesiáše* nebo Davida Zeidana *Jsi ty Mesiáš?*⁽²⁾

Je mnoho těch, kteří mají obavy o výsledek mírového procesu v Izraeli a varují před podvodným zdánlivým mírem, kterým by odvěky Odpůrce rád bojkotoval Boží plán spásy. Děláme dobře, jestliže se spojujeme s nebeskou Protivnicí pekelného

draka, s Ženou oděnou sluncem (Zj 12), která otevírá naše srdce Knížeti pokoje, svému Synu Ježíši, a připravujeme tak modlitbou den a cestu Jeho návratu ke svému lidu.

*Bratr Tilbert Moser
Klášter kapucínů v Oltenu,
Švýcarsko, přeložil – IŠ–*

⁽¹⁾ Životopis zakladatelky této svatyně Josefíny Rumbérové napsal Benedikt Stolz, OSB: „Cherub na Božím pahorku“, který vyšel v Christiana-Verlag

⁽²⁾ Jsou to životopisy dvaceti židovských konvertitů současnosti jako Edit Steinové, bratří Ratisbonne, kardinála Lustigera, pařížského arcibiskupa, a André Frossarda.

Sobota 17. srpna – v 19.00 hod. – vigilie, mše svatá, potom světelný průvod do ambítů a kaple Jména P. Marie.

Neděle 18. srpna – po celý den je možné získat plnomocné odpustky – v 7.30 hod. mše svatá, v 9.00 hod. slavná mše svatá, slouží strahovský opat Michael J. Pojezdny, v 10.30 hod. mše svatá; po ní prohlídka bazilikou s odborným výkladem; ve 14.00 hod. společná adorace, v 15.00 hod. slavná mše svatá, v 16.00 hod. koncert vokálně instrumentální skupiny Učedníci.

V pondělí 19. srpna – v 7.00 hod. mše svatá, v 8.00 hod. společná adorace, v 9.00 hod. mše svatá, v 16.00 hod. prohlídka baziliky s odborným výkladem, v 17.00 hod. společná adorace, kterou povede jáhen M. Jaroslav Kašparů, v 18.00 hod. slavná mše svatá, homilii přednese M. J. Kašparů.

V úterý 20. srpna je stejný program jako v pondělí mimo následující: adoraci v 17.00 hod. povede Komunita blahoslavenství z Dolan, v 18.00 hod. slavnostní zakončení adoračních dnů 1996.

Milostný obraz Panny Marie bude vystaven úctě věřících po hlavních bohoslužbách v 9.00 a 18.00 hod.

Ambity, Bolestné schody a kaple Jména Panny Marie jsou přístupny od 10.00 do 12.00 hod. a od 13.00 do 18.00 hod. Po všechny tři dny se zpovídá.

Srdečně zvou strahovští premonstráti na Sv. Kopečku.

Adorační dny 1996 v bazilice Navštívení Panny Marie na Sv. Kopečku u Olomouce

Potřebujeme vroucnost nebo křesťanskou opravdovost?

(Dokončení z minulého čísla)

Někdo může namítnout, že v Novém zákoně se častěji mluví spíše o „synovství“ než o „dětství“. Tyto dva pojmy se vzájemně nevylučují. I novorozeně je „syn“ nebo „dcera“. Ale je tu jeden závažný rozdíl. Synové dospějí do stádia, když už nepotřebují svého otce. Může člověk pomýšlet na to, že by v duchovním životě se stal někdy tak „dospělý“ jako jeho nebeský Otec? Může se domnívat, že se jednou „osamostatní“?

Vzhledem k Bohu je a zůstává v pravém slova smyslu dítětem, zcela a ve všem závislým na svém nejlaskavějším Otci, který o ně neustává pečovat ani tehdy, když si usmyslí hrát si na dospělého.

Nicméně stav „dospělé samostatnosti“ i v duchovním životě je pro člověka nadmíru svůdný. Stal se osudný již prarodičům, kteří první uvěřili Svůdci, že mohou být „dospělí jako Bůh“. Odtud se pak odvíjí všechno to neopodstatněné lidské sebevědomé osamostatňování. S tím se ovšem vytrácí onen Bohem připravený, stvořený a draze vykoupený vztah Bůh – člověk, Otec – dítě, nevelkorysejší Nekonečno – nejobdarovanější nicota, který je skutečným **pramenem oblažující vroucnosti a motivující horlivosti**. Centrem přestává být Bůh a stává se jím vlastní já. Skutečné a autentické uspokojení, které pramenilo v Bohu, hledá člověk sám v sobě. Někdo se opájí svým rozumem a věděním, někdo svou aktivitou, jiný nachází v náboženství a svém postavení prostředek jak ukojit svou tužbu panovat a ovládat nebo svou potřebu organizovat ty druhé. Jsou i jiné náhradní cesty sebeuspokojování. Přibývá těch, kteří k tomu využívají různých okultních technik a orientálních praktik. Vědomí vlastní důstojnosti si člověk utváří sám rád snadno tím, že se srovnává s druhými a těší se z toho, čím je podle svého klamného zdání převyšuje. Všechny rozkoly, stále se odštěpující denominace, sekty, to všechno je dílo jedinců, kteří si zamilovali více svou vlastní představu o Bohu a své postavení než Boha samého. Není v tom všem skryta modloslužba, která se klaní vlastnímu já a jeho výplodům?

Toto sebeuctívání může mít ještě jemnější a skrytější podobu.

I půst, oběť, modlitba, apoštolská činnost, kterou konám jen proto, že jsem si ji sám usmyslel a uložil, může ještě více živit mou domýšlivost. Nestávám se tak maličkým, ale naopak buduji svou „velikost“, „moudrost“. Takový člověk pak nesnáší, jestliže odjinud přichází výzva třeba ke stejné modlitbě, ke stejné oběti a činnosti. Připomíná to postoj dospívajících synů a dcer, kterým začíná překážet starostlivost a laskavá bdělost a někdy i sama přítomnost rodičů. Touha po „osamostatnění“ však plodí také narůstající odpor ke všemu, co je projevem dětinné oddanosti. Tak se rodí odpor k autoritě, především papežské, odpor k vyznání hříchů a s tím odpor vůči příkázáním, odtud pramení nechuť ke všem příkladům skutečné pokory a poslušnosti, především těm nevymluvnějším, jakým je Služebnice Páně Panna Maria. Ta

Matka Tereza, žena, jejíž ruce pozvedly s mateřskou láskou bezpočet bezmocných a umírajících – dětí i dospělých, lidí bez domova. Žena, které se v hluboké úctě říká matka, matka Tereza...

a cítí jako těžko snesitelné vměšování. O poslušnosti, prostotě a pokoře se mluví jako o „bývalých ctnostech“, které se nehodí pro současného člověka.

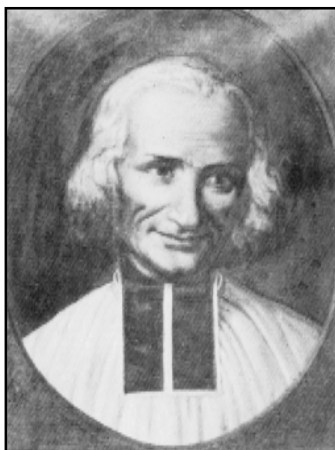
Může se dokonce stát, že stav prožívaného spočinutí v Bohu zůstává neznámý i osobám, které dlouhá léta vedou řeholní život či vykonávají kněžskou službu. Profesoru teologie může být nedostupné to, co je naprosto samozřejmé pro bretaňskou selku. Je možno dlouhá léta soustavně usilovat o dokonalost, a být při tom veden sebestředným sebezalbením, které nikdy nepozná pravou radost a skutečnou svobodu. Není tak těžké zříci se hříchu jako zříci se sebe sama, své „dospělé samostatnosti“, a právě v tom teprve spočívá skutečné obrácení, tj. dokonalé otočení se směrem k Bohu. Je to „pokoření“, které neponižuje, nýbrž naopak povznáší. Vzdát se sebe sama je návratem k původnímu stavu pravdy, který vede ke skutečnému sebenalezení.

Čím opravdovější je pokora člověka čili **pravda dítěte**, tím hlubší a samozřejmější je jeho **víra**, tím bezmeznější je jeho **důvěra**, tím vroucnější je jeho **láska** a tím spontánnější je jeho

Od sebeuspokojení „dobrého katolíka“, který „plní své povinnosti“, čte „dobré noviny“, „správně volí“ atd., ale koneckonců dělá pořád jen to, co se mu líbí, k životu, který je veden Bohem a který je žit z Božích rukou, v prostotě dítěte a pokoře celníka, je dlouhá cesta. Kdo však tuto cestu jednou prošel, ten se už po ní nevrátí nazpátek.

Edith Stein

Člověk je tak veliký, že mu na zemi nic nemůže stačit. Jen když se obrátí k Bohu, je spokojen. Podívej se na rybu bez vody, nemůže žít: to je člověk bez Boha.

Sv. Jan Marie Vianney

kové mimořádné projevy Boží prozřetelnosti jako zázraky a nadpřirozená zjevení se jeví

přebývání v trvalé přítomnosti, či chcete-li, doslova **v náruči nejlaskavějšího a nejpečlivějšího Otce**. To není stav, který by si člověk namlouval nebo vynutil. Je to odpověď na reálnou nabídku ze strany Otce. Je to uskutečňování toho, co Bůh zamýšlel, když člověka tvořil *ke svému obrazu*, tedy k obrazu Bytosti, která je nekonečně **pravdivá**, nekonečně **milující**, nekonečně **svobodná** a nekonečně **blažená**. Jen bláhoví lidé si mohou usmyslet, že tohoto stavu dosáhnou sami na svou vlastní pěst.

Filozofové se sebevědomě vydali na dlouhou, často bludnou pouť za hledáním pravdy ve světle vlastního rozumu, přičemž se musí potýkat s problémy, které si nezřídka sami navršili do cesty. Jestliže se jim podaří jejich cestami přece jen jednou nalézt skutečnou pravdu, bude to stejně ta prostá pravda, která je „malým duším“ už dávno samozřejmá. Není jiné pravdy. Pravda je totožná s pokorou. Pyšný rozum k pravdě nikdy nedojde. Bylo by možno uvést nespočet příkladů, jak nejsebevědomější filozofové způsobili lidstvu také nesmírné škody. Naopak lidstvu jen a jen prospěly právě ty namnoze bezejmenné „malé duše“, vroucí a horlivé, kterým jejich prostota dovolila, aby je dojímalá Boží láska a uchránila je od služeb druhých, často těch nejobozejších. Nejsou o nich všech encyklopedie a traktáty, ale *jejich jména jsou zapsána v nebesích*.

Bůh je stejný včera, dnes i na věky. Vztah k Otci nelze „modernizovat“, tím méně „překonat“.

To, co jste napsala o malé Terezii, mě překvapilo. Teprve při tom jsme si uvědomila, jak to člověk může vidět z této stránky. Můj dojem byl jen takový, že tady byl lidský život až doposledka formován jen a jen Boží láskou. Neznám nic většího a chtěla bych z toho co nejvíce vnést do svého vlastního života a do života těch, kteří jsou mi blízcí.

Edit Stein

Ten vztah je jen jeden, neboť jen jeden je jeho Tvůrce a Dárce. Tento vztah platí pro papeže i pro vrátného, pro krále i podkoního,

Nežádala jsem si žádných mimořádných milostí. Žádný jiný prostředek než sypat květy, to znamená nenechat si ujit žádnou malou obět, žádný pohled, žádné slovo, i nejmenší činy dělat z plné lásky.

Sv. Terezie od Dítěte Ježíše

pro abatyši i pro prادلenu, pro kmeta i pro mladíka. Je možno jej jen přijmout, obnovovat a prohlubovat, aby byl i z naší strany **opravdový**, tak jak je opravdový z Boží strany. Jen pro tento vztah jsme byli stvořeni a v žádném jiném vztahu nejsme a nikdy nebudeme doma. Je nejen zbytečné, ale přímo tragické hledat svobodu a radost jinde. Lidské i osobní dějiny dávne i současné jsou přeplněny výmluvnými příklady. Není jiné opravdovější svobody než *svoboda Božích dětí*. Není jiné skutečnější a bezpečnější radosti než *radost Božích dětí*. V tom je celý Zákon i Proroci. V této opravdovosti je také naše síla.

Lubomír Štula

Mám velkou radost, milý bratře, že jsi naplněn takovou horlivostí pro šíření slávy Boží. V současné době můžeme totiž se zármutkem pozorovat, jak se šíří v různých podobách – a to nejen mezi lidmi ve světě, ale i mezi řeholníky – jakási epidemická choroba, zvaná indiferentismus*. Bůh je však hoden nekonečné slávy, a proto je naším prvním a hlavním úkolem, abychom mu podle svých skrovných možností vzdávali co největší slávu, i když takovou, jakou si od nás zaslouhuje, mu pro svou ubohost nikdy nemůžeme vzdát...

Sv. Maxmilián Marie Kolbe

* indiferentismus = vlažnost, lhostejnost; náboženský indiferentismus pokládá všechny náboženské formy buď za stejně dobré, nebo stejně špatné, protože žádná není zaručeným výrazem zjevení pravého Boha, indiferentismus vede k subjektivismu.

Pluralita jen pro někoho?

Mírně řečeno s údivem jsem si ve Světle č. 30 přečetla článek „Kruhová obrana“. Křesťanské vyslání běžně nesleduji, takže mi unikla i inkriminovaná diskuse, ale citace, které Světlo uvádí, musejí v každém, kdo v poslední době sledoval složité peripetie kolem časopisů AD, Souvislosti a dalších, vyvolat přinejmenším citelné znepokojení. Naši katoličtí intelektuálové totiž bývají první, kteří se ozvou s podrážděnou odpovědí na sebemírnější kritiku „katolických“ médií, v nichž se občas (nebo i pravidelně) hlásají názory, které mají s katolicismem pramálo společného. Prý ve jménu plurality názorů a dialogu – a běda, když se třeba i biskupové ozvou ne snad se zákazem, ale s pouhým podotknutím, že katolický časopis by snad měl brát ohled na učení církve.

Světlo vychází dostatečně dlouhou dobu na to, aby se jasně prokázalo, že má svou čtenářskou obec, má své místo mezi našimi katolickými periodiky. „Neviditelná ruka trhu“ tedy promluvila dostatečně jasně – a protože Světlo rozhodně nehlásá nic, co by bylo v rozporu s katolickou vírou a morálkou, vlastně by se již nemělo být o čem bavit.

Jenže je zkrátka faktem, že existuje i u nás vlivná skupina intelektuálů, kteří se domnívají, že ví lépe než sami občané, věřící, Moravané atd. (možno dosadit libovolnou skupinu lidí), co je pro ně dobré, nebo dokonce co je jaksi neoddisku-

tovatelně správné – ovšemže arbitry jsou v tomto případě jen oni sami. V podstatě jsou to levicové tendence „inženýrů lidských duší“ a o tom, jak nebezpečné mohou být, jsme se přesvědčili dostatečně jasně v uplynulých letech.

Inu, když dialog, tak dialog. Na tři otázky, které klade Světlo v závěru článku, mohu za sebe jen velmi stručně odpovědět:

1. Potřebujeme – samozřejmě – křesťanskou opravdovost, která se podle naší individuální povahy může navenek projevat mimo jiné i jako vroucnost ve vztahu k Bohu i k bližním. Každý ji v povaze nemá, ale rozhodně nejde o vlastnost, za kterou by se měl člověk stydět, byla-li mu dána. Její nedostatek může být naopak pokládán za jistý handicap.

2. Je nesporným faktem, že žijeme v diaspoře, ve společnosti tvoříme menšinu. Máme být ve světě, ale ne ze světa, a tím by mohlo být řečeno vše i pokud jde o různé „ožehavé“ otázky, v jejichž řešení se nutně musíme odlišovat.

3. Zlo má jistě tendenci se organizovat, neboť zpravidla bývá vysoce racionální a organizace je vyjádřením této racionality.

Pro pořádek a uspokojení některých katolických intelektuálů dodávám, že jsem se narodila, vyrostla a konvertovala v Praze, jsem absolventka Univerzity Karlovy a v posledních volbách jsem volila ODA.

Mgr. Lucie Cekotová

Evangelizace je úkol pro všechny křesťany

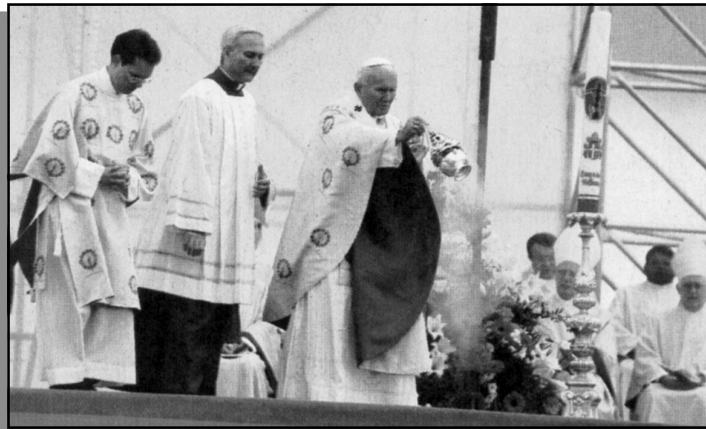
V maloasijském městě Troadě měl apoštol národů na své druhé misijní cestě v noci vidění: *Jakýsi Makedoňan stál před ním a prosil ho: Přejdi do Makedonie a pomoz nám!* (Sk 16,9). Pavel chápal toto vidění jako Boží výzvu, aby se obrátil k Evropě a hlásal tam Pánovu radostnou zvěst.

Z průběhu dějin víme, s jak neúnavným nasazením následoval Pavel spolu se svými spolupracovníky toto Boží volání. Tím, že zakládal první křesťanské obce, položil ony základy, na kterých mohly budovat další misie. Evangelizační námaha nebyla a není žádnou snadnou záležitostí. To si mohl Pavel ověřit již při hlásání evangelia v Athénách, v Korintě a v Římě. Totéž zakusili v podobné míře ti, kteří nesli v pozdějších stoletích evangelium novým národům: sv. Patrik, sv. Bonifác, sv. Kilián, sv. Willibrord, sv. Emmeran, sv. bratří Cyril a Metoděj. A to poznali v tomto století oni evangeličtí, katoličtí a pravoslavní křesťané, kteří vydali statečně a neohroženě svědectví pravdě evangelia proti totalitním režimům: Edith Steino-

vá, Alfréd Delp, Bernhard Lichtenberg, Karl Leisner, dále Bernhard Letterhaus, Dietrich Bonhoeffer a Helmut Moltke.

Přejdi k nám a pomoz nám! Volání, abychom vydali svědectví o pravdě evangelia, platí nyní pro nás. A o mnoho více záleží na tom, abychom evangelium věrohodně hlásali a také žili. Od mé poslední návštěvy v Německu v r. 1987 se politický obraz Evropy změnil přímo nepředstavitelně. Padla zeď, lidem na druhé straně železné opony se dostalo po čtyřiceti letech komunistické diktatury drahocenného daru svobody. Tuto svobodu je nutno dále společně rozvíjet. Jak na Východě, tak na Západě se otevírají nové možnosti přijmout nové výzvy a také se v nich osvědčit.

Na východě zanechaly ateistické režimy duchovní a duševní poušť v srdcích mnoha lidí, především mládeže, zatímco na Západě se setkáváme s nebezpečím přemrštěné konzumní orientace, která ohrožuje duchovní hodnoty společnosti. Nová evangelizace je tedy příkazem této hodiny. Při tom nejde o „restauraci“ dávno minulé epochy. Spíše je třeba učinit nové kroky. Musíme lidem Evropy znovu zvěstovat radostné a osvobozující poselství evangelia. To

Vrcholem programu pastoračních cest papeže Jana Pavla II. bývá slavení mše svaté. Bylo tomu tak i při jeho poslední návštěvě Německa ve dnech 21.–23. června 1996.

současně znamená znovu odkrýt křesťanské kořeny Evropy, a vytvořit tak civilizaci, ve které najdou opět své pevné místo ony hodnoty pravé lidskosti, které zprostředkuje křesťanská víra.

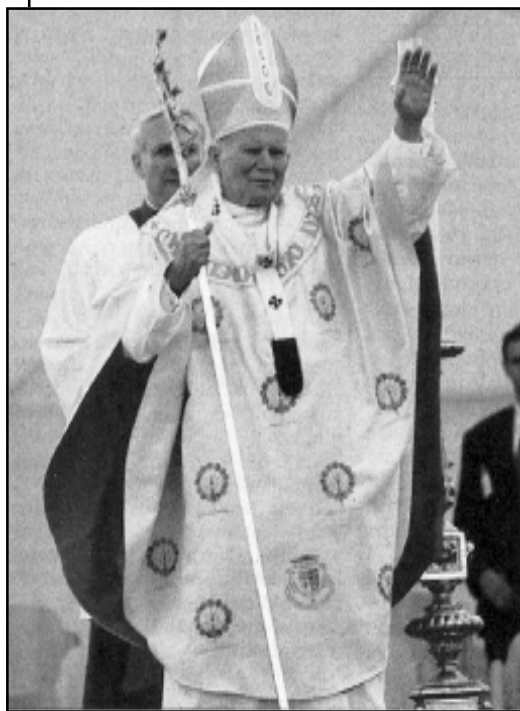
Přejdi k nám a pomoz nám! Musíme bez váhání a bez otálení přistoupit k naléhavému úkolu nové evangelizace. Její jádro zní: *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby nikdo z těch, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný* (Jan 3, 16).

Úkol evangelizace se týká stejnou měrou všech křesťanů: katolíků, pravoslavných i protestantů. Svědectví o Ježíši Kristu, Synu živého Boha, který vstal z mrtvých a ukázal všem lidem tvář jediného Boha, musíme statečně nést tomuto světu. Všichni křesťané jsou vyzváni, aby se ujali tohoto úkolu ve shodě se svým povoláním. Úkol evangelizace předpokládá, aby křesťané si vyšli vstříc a kráčeli spolu: evangelizace a jednota, evangelizace a ekumenické úsilí jsou nerozlučně spjaté. Jak jsem zdůraznil ve své encyklice o ekumenickém úsilí *Ut unum sint, je nabitelní, že rozdělení křesťanů je v protikladu s pravdou, kterou mají hlásat, jak jim to bylo uloženo, ale jejich rozdělení toto svědectví těžce poškozuje* (98). Proto, abych použil slova mého předchůdce Pavla VI., *osud nové evangeli-*

zace je zcela nesporně vázán na svědectví jednoty, které vydává církev (Evangelii nuntiandi, 77). Protože mi nová evangelizace nesmírně leží na srdci, vidím jako římský biskup v překonání rozkolu v křesťanství *prvořadou pastorační prioritu. Jak můžeme hlásat evangelium o usmíření, aniž bychom se současně aktivně přičinili o smíření mezi křesťany?* (UUS, 98).

Naše úsilí o společné svědectví jednoty nemůže přitom opomenout Martina Luthera. Dnes, 450 let po jeho smrti, je s časovým odstupem možno lépe porozumět osobnosti a působení tohoto německého reformátora a lépe se s ním vyrovnat. K tomu, abychom si vypracovali úplnější a diferencovanější obraz osobnosti Martina Luthera, nepřispěla pouze bádání významných protestantských a katolických vědců. Také evangelico-katolický dialog významně přispěl k tomu, aby se překonaly staré polemiky a přiblížil se více společný náhled.

Lutherovo myšlení bylo silně poznamenáno zdůrazňováním individua, čímž bylo oslabeno povědomí o nárocích společnosti. Lutherovo volání po reformě v církvi bylo ve svém původním záměru výzvou k pokání a k obnově, která by měla začít v životě jednoho každého. Že to byl nakonec počátek rozkolu, má mnoho různých příčin. Patří k nim i selhání uvnitř katolic-

Jan Pavel II. žehná zástupům – pastorační návštěva Německa, červen 1996.

Mariánské oázy ve světě – Polsko

Pszów

Na hlavním oltáři se nachází zvláštní kopie obrazu Matky Boží Čenstochovské. Charakteristický pro tento obraz je milý úsměv na tváři Panny Marie. Celkový kolorit obrazu je mnohem světlejší než u obrazu z Jasně Hory.

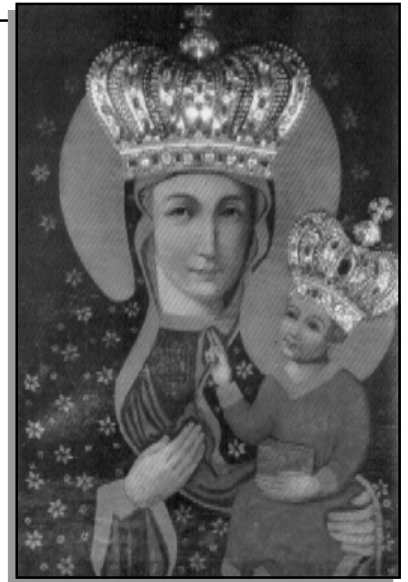
V r. 1722 vyšla z pszowké farnosti pouť na Jasnou Horu do Čenstochové. Během pobytu na tomto poutním místě koupili si farníci kopii milostného obrazu a posvětili ji tak, že ji přitiskli na originál milostného obrazu. Po návratu věnovali kopii svému faráři, který konstatoval, že během cesty došlo k jejímu poškození. Požádal tedy wodzislawského malíře Bedřicha Siedleckého, aby obraz opravil. Malíř se však neomezil na opravu poškozených míst, ale přemaloval byzantské temné rysy a „přizpůsobil je barvě pleti polského lidu“. O svátku Panny Marie Karmelské 16. července

Krajinu nad Odrou v okolí Rybníka a Wodzislawi nazval Jan Pavel II. „zemí velké práce a velké modlitby“. V Pzowie na pahorku, 110 m nad hladinou řeky Odry, která tudy protéká, byl v r. 1746 zbudován chrám zasvěcený Narození Panny Marie.

1723 byl obnovený obraz odnesen ve slavnostním průvodu z Wodzislawi až k hranicím pszowské farnosti, kde jej převzali místní farníci a pokračovali v průvodu do svého chrámu. Obě farnosti se zavázaly, že budou konat procesí každý rok. Úcta k „Usmívající se Matce Boží“ se rychle šířila. Již po pěti letech přicházelo na toto místo množství poutníků ze Slezska i z Moravy. V r. 1774 potvrdil vřatislavský biskup: „...uznáváme a schvalujeme tímto listem nádherná procesí do famího chrámu v Pzowie... k zázračnému milostnému obrazu Nejsvětější Panny Marie, která zde požívá mimořádné úcty“. V letech 1915–1929 bylo na pahorcích kolem kostela v okruhu 2 km vybudováno 11 kaplí křížové cesty. V období hitlerovské okupace byly zakázány všechny poutě a také bohoslužby a kázání v polském jazyku.

Němci zničili všechny historické korouhve i obrazy, na kterých byly polské nápisy. V r. 1945 přibýlo do Pzowa 50 tis. poutníků, aby poděkovali za mimořádné milosti, kterými Matka Boží obdařila své věrné v době pětileté okupace. V r. 1972 ve 250. výročí instalace milostného obrazu připutovalo do Pzowa 80 tis. poutníků. V r. 1977 vykradli neznámí pachatelé svatyni a odcizili vzácné korunky, jimiž byl obraz ozdoben.

V r. 1979 z pověření Jana Pavla II. vykonal katovický biskup Herbert Bednorz spolu s třemi dalšími biskupy za účasti 300 kněží a 100 tis. věřících slavnostní korunovaci Usměvavé Panny Marie. Radost byla tím větší, že jeden z pachatelů svatokrádeže přinesl kajicně do zpovědnice část lupy, kterou při krádeži obdržel. Korunky, kterými byla korunována Matka

Na hlavním oltáři se nachází zvláštní kopie obrazu Matky Boží Čenstochovské.

Boží i její božský Syn, posvětil v červnu téhož roku papež Jan Pavel II. na Jasně Hoře.

Poutní odpustky je možno získat v poslední červnovou neděli, o svátku Nanebevzetí Panny Marie a v neděli po svátku Narození Panny Marie. Příjezd je možný z Polského Těšína autobusem směrem na Ratiboř. V místě je pro poutníky k dispozici poutní dům, který spravují sestry boromejky. †

—15—

Evangelizace je úkol pro všechny křesťany – pokračování ze str. 8

ké církve, na které si pohnutými slovy stěžoval již papež Hadrián VI. stejně jako vstup politických a hospodářských zájmů, ale také vlastní Lutherova vášnivost, která jej dohnala k radikální, původně nezamýšlené kritice církve, jejího zřízení a jejího učení. Všichni jsme se obtížili vinou. Všichni jsme tedy vyzváni k pokání a musíme také všichni stále znovu hledat u Pána očistění.

Dnes více než kdykoliv dříve záleží na tom, aby všichni křesťané vnesli do Evropy své vlastní dary a své charisma, aby se každý mohl poučit z bohatství toho druhého. Patří k základním poznatkům, že křesťa-

nům se podaří, aby jim Evropa dopřála sluchu, když budou společně vydávat svědectví o pravdě evangelia a o své odpovědnosti za svět. Proto je také nezbytné toto společné svědectví posilovat.

V Německu se vytvořila pěkná tradice intenzivní spolupráce mezi různými konfesemi na poli sociálně-etickém: počínaje úsilím, které se vynakládá v souvislosti s ochranou lidského života až ke společným perspektivám hospodářské a sociální odpovědnosti.

Poděkujme Pánu, že dnes je možné, aby protestanté, pravo-

slavní a katolíci hovořili o mnoha zásadních otázkách společnou řečí. To je v neposlední řadě ovocem dlouhodobého úsilí překonávat v ekumenickém dialogu rozdíly v učení. Byly přemostěny propasti, které dřívější generace pokládaly za nepřeklenutelné. Výsledky dosažené v Německu překračují národní rámec a jsou velkou nadějí na prahu třetího tisíciletí křesťanské historie.

Nadcházející vstup do nového tisíciletí by nás měl všechny pobízet, abychom vydávali ve značnější míře společné svědectví o ústředních pravdách naší víry, aby svět uvěřil (Jan 17,21).

Přejdi k nám a pomoz nám! S tímto prosebným voláním se obraťme v této hodině na Pána, protože já jsem přesvědčen, že evangelizace se může zdařit jedině tehdy, když On nám pomůže. *Přejdi k nám a pomoz nám!* Toto prosebné volání vyžaduje současně od nás, abychom je brali se vši vážností a nechali se od Pána poslat, abychom o něm vydávali svědectví. Jedná se přece o budoucnost světa. Kež by společná modlitba všech křesťanů (viz Sk 1, 14) přispěla k tomu, aby se urychlil příchod dne, kdy Pán ukáže před zraky nás všech, že On sám *dokončí dobré dílo, které v nás započal* (Fil 1,6). Amen. †

Záruka jednoty a pravdy (4)

Vraťme se však znovu na počátek 2. století. Setkáváme se zde s biskupem Ignácem z Antiochie, který podstoupil r. 109 v Římě mučednickou smrt. Zachovaly se po něm dopisy, které psal různým církevním obcím, mezi jiným také obci v městě Římě. Právě tento dopis se v mnoha ohledech liší od ostatních jeho dopisů. Zatímco tyto dopisy obsahují důrazná napomenutí a varování před bludnými naukami, v dopise Římanům není o tom ani zmínka. Naopak čteme tady pochvalné uznání věřícím v Římě.

Především je však pozoruhodná úvodní pasáž. Nejen proto, že Ignác zde chválí římskou obec jako vzor křesťanské jednoty a neporazitelnou baštu proti bludařům, ale říká o této obci, že uchovává Kristův zákon zvláště kvalifikovaným způsobem, a to ji odlišuje od ostatních církví. Nejvýznamnější pak je jeho výrok, že římská církev má předsednické postavení.

Že toto přesvědčení, které vyslovuje biskup slavné západní církve v Antiochii, není ničím novým, nýbrž odpovídá původnímu podání, dosvědčuje ještě o deset let starší tzv. 1. dopis Klementův.

Klement Římský, a o to právě jde, žádá tímto dopisem od představených v Korintu, aby se nejen podrobili biskupům, které vyhnali, ale žádá od nich dokonce, aby opustili Korint: Kromě tohoto nařízení, které zavazuje pod sankcemi, je zde tento poukaz, který svědčí o Klementově vědomí vlastní autority: „Uděláte nám velkou radost, když uposlechnete toho nařízení, které jsme napsali pod vedením Ducha svatého...“ Že se zde o autoritě pouze nepíše, ale také se podle ní jedná, dosvědčuje, co se zde píše o doručitelích tohoto listu, Claudiu Efebovi, Valeriu Bitonovi a Fortunatovi: „Pošlete je brzy v pokoji a radosti zpět, aby nám ihned podali zprávu, že mír a shoda, o které usilujeme, byly obnoveny a že se můžeme záhy těšit z dobrého pořádku u vás“. Tak je požadováno přátelskou, ale rozhodnou formou okamžité splnění toho, co Klement nařizuje, včetně ne-

prodlené zprávy o výsledku, o čemž příjemce listu nemůže ani na chvíli pochybovat.

Abychom mohli docenit celou závažnost tohoto dopisu, musíme si uvědomit, že Korint patří rovněž mezi obce, které založili sami apoštolové, je to dokonce po výtce Pavlova obec, která je navíc starší než obec římská. Kromě toho nemáme žádný doklad, že by Korintané požadovali od Říma tento zásah, tím méně, že by jej byli odmítli. Pozoruhodná je také okolnost, že odesílatel dopisu nepočítuje žádnou potřebu zdůvodňovat svůj zásah do života korintské církve. A co více, ještě sto let po svém sepsání se tento dopis četl v Korintě při bohoslužbách spolu se sv. Písmem, jak o tom píše biskup Dionysios a papež Soter (166–175). O tomto klementském listu píše ještě sv. Ireneus a nazývá jej *potentissimae litterae* – dopis o velké síle.

S klementským listem se ocitáme na samém prahu apoštolové doby. Tehdy Jan ještě žil v Efezu, který je od Korintu vzdálen jen polovinu cesty do Říma, a přesto v Korintu zasahoval nikoliv Efez, ale Řím. Právě Janovo evangelium totiž přináší zprávu o poslání, které svěřil Kristus Petrovi: *Pas mé ovce*.

Proti těmto zde uvedeným historickým důkazům o všeobecné vedoucí roli římské církve a římského biskupa se vznáší námitka, že se zde nejedná o jurisdikční primát, jak jej definoval 1. a 2. vatikánský koncil. Proto jej není možno vztahovat ke Kristu, nýbrž je to výsledek lidsko-historického

vývoje. Proto, jak tvrdí tito autoři, je třeba už v zájmu ekumenických snah omezit primát na jeho „původní“ míru, případně zcela odbourat.

Ale co je na pořadu dne, je právě **rozvoj Petrova úřadu**, který probíhá souběžně s tím, jak se původní jeruzalémská obec rozvinula ve světovou církev 20. století. V tomto průběhu se také prohloubilo původní vědomí o nábožensko-duchovním významu římské církve až k názoru, že právě *Řím je místem privilegované tradice*, že byl uznán za *vlastní centrum společenství*, odkud se také v rostoucí míře realizovalo *řízení celé církve*. Tak tomu bylo ovšem až od dob Lva Velikého (440–461).

Katalyzátory tohoto procesu byly stále častější a naléhavější konkrétní problémy církevního společenství, obrana proti bludům, hájení jednoty a nezávislosti na světské moci. Je pozoruhodné, že v průběhu století **žádné jiné biskupské sídlo nevneslo nikdy vůči Římu takové nároky**.

Co k tomu říci z teologického hlediska? Vycházíme-li ze skutečnosti, že církev založil Ježíš Kristus a dal jí při tom zaslíbení, že *s ní zůstane až do konce světa*, že jí sešle Ducha svatého, který jí všemu naučí, a že *brány pekla ji nepřemohou*, pak není přece vůbec myslitelné, že by se tato církev mohla v průběhu dějin natolik změnit, že by pozbyla svou původní identitu. To znamená, že v jejích dogmatech, v její svátostné hierarchické výzbroji nemůže ni-

kdy dojít k tak chybnému vývoji, který by mohl vést ke ztrátě její původní identity. Vývojový proces uvnitř té nejbyťostnější podstaty nemůže probíhat jinak než jako autentický rozvoj toho, co založil na samém začátku Ježíš Kristus, podobně jako vývoj organismu probíhá na základě jeho vlastního genetického kódu.

Jestliže tedy několik všeobecných koncilů, které jsou součástí neomylného úřadu církve, precizuje stále přesněji primát římského biskupa, pak papežský primát patří k neotřesitelným základům pokladu víry v církvi Ježíše Krista.

Při tom uniká pozornosti, jak říká H. U. v. Baltazar, **protiřímský afekt**, který století od století je stále výraznější. „Ve skutečnosti co je tím, co spojuje všechny ty církve, které se od Říma na nejrůznějších stranách oddělily, ne-li jejich společné odmítání ... centra, jehož nárok na Bohem přidělenou plnou moc vyvolává u všech odpadlíků stále znovu jejich NE a s tím spojenou zatrpkllost?“ K tomuto Ne zvenčí se dnes v obzvláště silné míře připojuje protest zevnitř církve a zdá se, jako by se zde formovalo jakési antikumenické hnutí jakožto základna těch, které nespojuje jejich Ano ke katolické víře, ale jejich odmítání papeže.

Tak se osvědčuje, že Petrova Skála je stále více *kvádrem nárožním, kamenem úrazu a znamením, kterému bude odpíráno*. Ukazuje se pravdivost výroku, že *není učedník nad mistra* a že tedy učedník musí sdílet osud se svým Mistrem. Ale právě v tom se potvrzuje pravost jeho učednictví. Papežství a s tím jeden každý z papežů má tedy účast na *Scandalum incarnationis* – pohoršení vtělení: *Copak to není syn tesařův?* Stejně jako Kristovi protivníci nebyli ochotni nebo schopni uzнат

Medjugorje 15. 7. 1996

Pochválen buď Ježíši!

– Ivan s Laureen a malou Kristinou odcházejí do USA, a to až do Vánoc.

Ivan toho využije, aby vyho-
věl různým apoštolským pozvá-
ním, jako např. na Havaj, kde
byl už loni. Ostatní vidoucí zů-
stávají blízko Medjugorje. Ale
nebudme sobečtí, vždyť Gospa
jim dala jednu zcela zvláštní mi-
lost: zjevuje se jim tam, kde
jsou. Má k tomu dobré důvody,
je to požehnání pro náš svět!

– Jeden z našich bratří, Oli-
vier, se zeptal Vicky:

„Co znamená: „Nyní žijete
čas milostí?“ Chce snad Gospa
řít, že máme očekávat jiné
časy v budoucnu, které budou
velmi tvrdé?“

Vicka: „...Nemáme hledět na
budoucnost tímto způsobem!
Gospa tím chce říct, že nyní, prá-

vě dnes, máme plně využít veli-
kých milostí, které její Syn Je-
žíš a ona sama nám poskytují.

Nejdůležitější je být plně
v jejím plánu. Vidíš, mnoho lidí
dělá hodně věcí, i pro Ni, ale
nejsou opravdu uvnitř jejího
plánu, a to – protože se nemod-
lí. Dělají, dělají, ale bez modlit-
by. Jedině modlitbou můžeme
být uvnitř jejího plánu, a tak nést
ovoce. Dnes se mnoho lidí sou-
střeďuje na katastrofy. Ne! Spíš
by měli spolupracovat s Gospou
na uskutečnění jejích plánů,
a její plány nejsou než Mír!“

– Krásné uzdravení srdce se
uskutečnilo ve čtvrtek na Kří-
ževaci.

Sofie, 40 letá učitelka, měla
dvojče, ale to se narodilo mrtvé.
Z druhé strany, její matka si
to těhotenství nepřála, takže
Sofie nosila dvojí zranění: ko-
řeny jejího života nebyly zapuš-
těny v lásce, a její první druh byl
mrtev. Navíc, Bůh neměl žádně

místo v její rodině, byl to veli-
ký nepřítomný a zároveň nee-
xistující. Sofie v sobě vyvinula
zamítání života a několik cho-
rob psycho-citového původu ji
vedlo ke smrti.

Jednoho dne četla v nějaké
básni o životě: „Díky, žes mne
stvořil.“ Vnitřně zakřičela,
vždyť ona nenáviděla svůj život
právě tak, jako nenáviděla sama
sebe. Provádala se a měla syna,
ale začalo pro ni opravdové pek-
lo. Topila se. Bezděky si připi-
sovala vinu na smrti svého dvoj-
čete a prožívala nesnesitelný
pocit smrti ve vztazích k dru-
hým.

Na to se naroubovaly esote-
rické praktiky a do jejího srdce
vpadl strach. Potom, co vyko-
nala „ouverture de Shakra“
(yoga) (Après avoir practiqué
une „o.d.S.“), uviděla jedné noci
ve svém pokoji satana, jeho
strašnou černou ruku, která ji
zvala. Poprvé ve svém životě se
začala modlit a volat Boha na

pomoc. Bůh odpověděl na její
výkřik a Sofie pozvolna objevo-
vala víru. Mohla přijít do Me-
djugorje a se svou skupinou ko-
nala Křížovou cestu na Kříže-
vací. U 13. zastavení ji požádali,
aby četla meditaci P. Slavka o
Marii, která přijímá do svého
náručí Ježíšovo tělo.

Četla, ale při následujících
slozech propukla ve vzlykot:

„Maria, prosím Tě také za
odmítané děti, které neznají tep-
lo mateřského klína. Buď Ty je-
jich matkou, vrať jim chuť žít!
Ó Maria, prosím Tě za matky,
jejichž lůno se stalo hrobem ži-
vota, protože zabily své dítě,
nebo je po jeho narození nepři-
jaly. Vrať i jim život!“ (v. „Modli
se srdcem“, Křížová cesta).

Ano, lůno její matky bylo
hrobem a srdce její matky bez
lásky! Zatímco vzlykala, cítila,
že se v ní děje něco velmi hlu-
bokého, velmi jemného... Vtom
někdo četl toto poselství: „Dra-
hé děti... vyvolila jsem vás
zvláštním způsobem, takové,
jaké jste. Jsem vaše Matka
a všechny vás miluji...“
(24. 5. 1996).

Sofie nyní ví, že Gospa ji
vzala na svůj mateřský klín,
a tak ji osvobodila z dvacetileté
noci a dvacetiletého pohledu
tváří v tvář smrti. Poprvé ve
svém životě může Sofie zcela
tiše, v hloubi svého srdce vyslo-
vit: „Pane, děkuji Ti, že jsi mne
stvořil!“

Drahá Gospo, Ty víš, co to
znamená být naší Matkou. †

Sr. Emmanuel

Záruka jednoty a pravdy (4) – pokračování ze strany č. 10

božské tajemství Kristovy oso-
by, nechťejí uznat mnozí vnější
a vnitrocírkevní odpůrci římské
papežství a nevidí v něm nic
více než lidskou a každopádně
jen historicky vzniklou mocen-
skou strukturu.

Pochopitelně je třeba dodat,
že se uvádí celá řada psycholog-
ických zdůvodněných omluv pro
skutečnost, že je třeba papežství
uznat za neúnosné, ale hlavním
důvodem je způsob, jakým je
vykonávána autorita římského
papeže. Prý byla tato autorita
v průběhu dějin uplatňována
s přísností, tvrdě, dokonce ve
službách politických, finančních
a egoistických zájmů, někdy byla
dokonce zneužita. A pak: copak
tu nebyli taková papežové, jejichž
život odporoval Božím příkáz-
nám, a byl tak v příkrém protikla-
du k nároku být zástupcem Kris-
tovým? O tom není pochyb. Ale
není pochyb ani o tom, že Bůh
používá i slabého člověka

k uskutečnění svého spasitelské-
ho plánu. Petr také osvědčil svou
vlastní křehkost dřívě, než se stal
Skálou, Klíčником a Pastýřem
Kristovy církve. Tak se protírím-
ský afekt stává výlučně zvláštním
případem protestu člověka
proti Tomu, který se stal *člově-
kem*, aby nám jako Bůh zjevil
své tajemství.

Že i toto všechno je součástí
plánu spásy, není pochyb. Mů-
žeme se ale ptát: K čemu je vů-
bec dobré takové pohoršení?

Je to opět Baltazar, který
nám s velkou hloubkou ukazu-
je, jak neúprosně sám Bůh vy-
zývá patriarchy, Mojžíše, proro-
ky a dokonce i samého Božího
Služebníka Ježíše Krista k po-
slušnosti přímo bezohledné
a jak konec konců sám Kristus
jedná s Petrem: „Jakoby šlo prá-
vě o to překonat bezohlednou
neposlušnost Adama a Evy stej-
ně bezohledně vyžadovanou po-

slušností“. Člověk, který byl
vůči svému Stvořiteli neposluš-
ný, protože chtěl být sám jako
Bůh, musí poslouchat jednoho
z lidí, chce-li mít podíl na mi-
lostech božské přirozenosti.

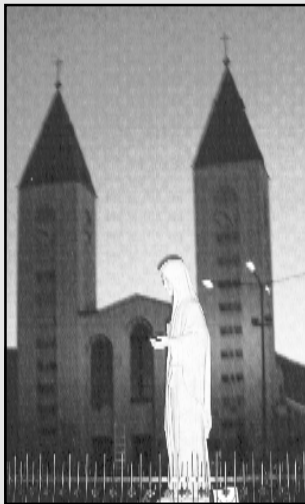
Petrova služba, římský primát
má tedy podíl na mystériu círk-
ve, na tajemství vykoupení. I on
se odkrývá pouze vírou. Jen po-
hled na papežství očima víry je
pramenem oné úcty, oné posluš-
nosti a oné lásky, jakou katolík
chová ke Kristovu zástupci na
zemi. To nemá nic společného
s povrchním osobním kultem.

Křesťana k tomu motivuje
i jeho historická zkušenost, kte-
rá ukazuje, že po dvě tisíciletí
žádná bouře nedokázala otřást
Petrovou skálou, *na které Kris-
tus zbudoval svou církev*. A tak
platí i pro budoucnost: **Non
praevalebunt.** †

Překlad –Iš–

Poselství Královny míru
25. července 1996

Drahé děti,
dnes vás vyzývám, abyste se každého dne rozhodovaly pro Boha. Dítka, vy mnoho mluvíte o Bohu, a málo svědčíte svým životem. Proto, dítka, rozhodněte se pro obrácení, aby váš život byl pravdivý před Bohem, abyste tak pravdou svého života dosvědčovaly krásu, kterou vám Bůh daroval. Dítka, vyzývám vás znovu, abyste se rozhodly pro modlitbu, protože modlitbou budete moci žít obrácení. Každý z vás se v prostotě stane podobný dítěti, které je otevřeno lásce Otce. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Jako úplně malé děti...

Toto poselství Panny Marie do-
stávám v Lisieux, kde Bůh zjevil
cestu duchovního dětství. „Nesta-
nete-li se znovu jako úplně malé
dětí, nevejdete do nebeského krá-
lovství.“ Toto je Ježíšovo slovo,
Maria nám je dnes opakuje.

Malé dítě nežije než v přítom-
nosti, a milující přítomností své
maminky. Neklade otázky, ona
je mu vším, ona mu dává hmot-
nou i citovou stravu, kterou po-
třebuje, a to mu stačí. Modlitba
nás činí podobnými maličkému;
daleko za mlouvou, modlitba je
šepotem, vzdechem Ducha v nás.
Je tichým očarováním milované-
ho obličeje. Terezie od Dítěte
Ježíše byla uzdravena úsměvem
svaté Panny. Úsměv vskutku je

jednou z prvních „rozmluv“
mezi matkou a dítětem, je to řeč
štěstí a pokoje, důvěry a pocitu
bezpečí.

V modlitbě musíme „vidět“
Mariin obličej, vnímat její
úsměv, který nás uklidňuje
a naplňuje. Ten úsměv se pak
bude odrážet na našem obličejí
a budeme moci svědčit, téměř
aniž bychom to věděli, o krásě,
kterou Bůh nám dává.

Recitovat růženc bez modlit-
by srdcem, bez modlitby „od srd-
ce k srdci“, je nedostatečné. Naše
obrácení spočívá v tom, že se ob-
rátíme k milovanému obličejí
a budeme trávit co možná nejvíc
času v jeho přítomnosti.

Bratr Efraim

Mons. Sergio Goretti, biskup v Assisi, o zjeveních:

„Maria, která pod křížem se
stala novou „ženou“, nosí do
světa plody vykopení...“

Dnes se hodně mluví o zje-
veních. Z jedné strany jsou ti,
kteří je odmítají z principu. Ti,
kdo zamítají Boha, zamítají
i existenci nadpřirozených fe-
noménů. Z druhé strany naopak
jsou ti, kteří přehnaně a povrchně
hledají nadpřirozená znamení
a dochází někdy až k tomu,
že obviňují z malé víry ty, kte-

ří na tomto poli jednájí s opat-
rností.

Církev ví, že Bůh je nade vším
a nade všemi a že nemůže být po-
ložena žádná hranice Jeho všemo-
hóu címu působení. On může inter-
venovat, přímo nebo nepřímo, pro-
střednictvím svých poslů,
a zejména Marie, která je Mat-
kou, v lidských záležitostech...

Stránky Písma svatého jsou
plné Božích zásahů. Když Bůh

Není větší lásky...

Během dvou tisíc roků křes-
ťanství mnozí následovali Ježíše
na cestě lásky, která se dává až
po oběť vlastního života. Mezi
nimi září postava otce Maxmiliá-
na Kolbeho.

Historie jeho života je jedno-
duchá. Narodil se v Polsku
r. 1894. V 17 letech se stává fran-
tiškánem. Byl knězem a misioná-
řem v Japonsku. Před druhou svě-
tovou válkou se vrátil do vlasti.

V roce 1941 byl zatčen a od-
vlečen do koncentračního tábora
v Osvětimi. Jednomu vězni se po-
dařilo utéct. Pro výstrahu odsou-
dil vedoucí tábora deset vězňů
k smrti hladem v podzemním bun-
kru. Otec Maxmilián Kolbe požá-
dal, aby směl podstoupit tento trest
místo jednoho otce rodiny.

Když papež Jan Pavel II. v roce
1982 prohlásil otce Kolbeho za
mučedníka a za svätce, v bazilice
svatého Petra byl přítomný
i osmdesátiletý Gajowniczek, za
kterého položil svůj život.

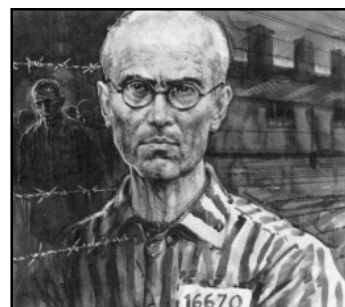
Spoluvězni otce Kolbeho vy-
právějí:

■ Viděl jsem na vlastní oči, jak
dával část svého chleba tomu, kdo
trpěl hladem více než jiní.
A chléb, který nám dávali, byl tak
malý, že pouze srdce
matky mohlo mít sílu
ho ještě rozdělit.

■ Jednou v noci
byla velká zima. Na-
jednou jsem se probu-

dil: někdo mne přikrýval. Byl to
otec Maxmilián. Pokaždé když si
na něj vzpomenu, nemohu se
ubránit slzám.

■ Když jej lékař viděl tak zni-
čeného tuberkulózou, navrhl mu,
aby šel do nemocnice. Otec Kol-
be mu odpověděl: „Já mohu poč-
kat, vezměte tamtoho“ a ukázal
na druhého vězně.

Pro otce Kolbeho byl hlad dru-
hých naléhavější než jeho; zdraví
druhých důležitější než jeho; utře-
pení druhých mu dávalo zapomenat
na utrpení svoje. Otec Kolbe milo-
val druhé víc než sám sebe. Jako
Ježíš. Na konci této cesty se svo-
bodně rozhoduje ztratit svůj život,
aby mohl žít druhý. Nikdo nemá
větší lásku než ten, kdo položí ži-
vot za své přátele – jako Ježíš.

(Podle slovenských pramenů)

MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář
MISIE
751 03 Brodek u Přerova č. 46
tel.: Přerov 0641/941 80

VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE
Termín: 23. – 28. 9. 1996
Cena: 1 895,- Kč + 33 DM

intervenuje, církev se raduje,
protože v tom vidí další projev
lásky a pozornosti, kterou On
má pro člověka. Církev proto
není proti zjevením, i když než
se vyjádří ohledně jejich věro-
hodnosti, pozorně je zkoumá za
pomoci teologie a lidských
věd...

(Z pastýřského listu ke 150.
výročí zjevení v La Salette.
„ECO“, 128)

Pozn. red.: Nepřehlédněte,
prosíme, slova Panny Marie
v jejím poselství z 25. července
1996 – „Každý z vás se v pros-
totě stane podobný dítěti, které
je otevřeno lásce Otce...“
a myšlenky z komentáře bratra
Efraima k tomuto poselství a ne-
přehlédněte jejich souvislost
s tématem úvah v článku *Potře-
bujeme vřoucnost nebo křesťan-
skou opravdovost*, který otisku-
jeme na pokračování v posled-
ních dvou číslech.

□ **V sobotu 27. července** byly v Novém Městě nad Metují zahájeny – už šesté – Akademické týdny. Setkání otevřela Ing. Dagmar Kováčová, která se obětavě stará o pokračování této tradice. Pozdravný projev pronesl provinciál dominikánů P. Dominik Duka, OP a biskupský vikář broumovský P. Norbert Zeman, OPraem. Účastníky přivítal i zástupce města pan Nývlt. Koncetrované mši svatě za zdar Týdnů a za jejich obnovitele, zemř. profesora P. Jaroslava Knittla, předsedal královéhradecký biskup Mons. Karel Otčenášek za asistence novoměstského děkana P. Jana Linhartu. Týdny se konají, jako vždy, na Pavlátově louce, kde se tentokrát sešlo kolem 200 účastníků ze všech koutů naší vlasti. Otec biskup je oslovil s výzvou, aby hledání poučení a povzbuzení, za nímž sem už tradičně přijíždějí, prohloubili spojením s otevřeností a ucelivostí vůči Duchu svatému a církvi. Poukázal na to, že teroristický čin uprostřed olympijských her v Atlantě znovu dokazuje naléhavost potřeby nové evangelizace pro celé lidstvo.

□ **V pátek 26. července** – o svátku rodičů Panny Marie – Jáchyma a Anny, posvětil otec biskup Karel v Rokytnici v Orlických horách obnovenou poutní kapli svaté Anny. Bylo přítomno několik set českých i německých věřících – nyníšších i bývalých zdejších farníků, jejichž společnými náklady a úsilím byla kaple restaurována. Při té příležitosti přijala za všeobecného dojetí svátost biřmování z rukou otce biskupa 95letá zdejší starousedlice. Při česko-německé bohoslužbě koncelebroval s otcem biskupem Mons. Wilhelm Wenzel, zdejší rodák, který už dlouhých padesát let působí v rakouském Martinsdorfu, a dva polští kněží. Účastníky této slavnosti obce i famosti pozdravil také starosta města Rokytnice, který má, jak osobně, tak jako zástupce města, rovněž velkou zásluhu o renovaci poutní kaple.

(bis. Hr. Král.)

Ještě k „Podzemní církvi“

Koncilní dokument o pastýřské službě biskupů v církvi uvádí: „Biskupové se stávají členy biskupského sboru svátostným svěcením a hierarchickým společenstvím s hlavou a členy sboru. Biskupský stav však, který je nástupcem sboru apoštolů v učitelském úřadě a v pastýřském vedení, v němž dokonce apoštolský sbor stále trvá, je spolu se svou hlavou, římským biskupem, a nikdy bez této hlavy, také nositelem nejvyšší a plné pravomoci nad celou církví. Tato pravomoc se však může vykonávat jedině se souhlasem římského biskupa“ (Christus Dominus, 4).

Na to navazuje Kodex kano-nického práva, když stanoví: „Biskupským svěcením přijímají biskupové službu posvěcování, učení a řízení, kterou mohou vykonávat podle její povahy pouze v hierarchickém společenství se sborem v čele s papežem.“ (Kán. 375, par. 2)

Římský biskup v osobě Jana Pavla II. schválil „Normy pro řešení případů tajných biskupských a kněžských svěcení“, jejichž obsah byl již uveřejněn. Týkají se jmenovitě uvedených tajně svěcených biskupů, jejichž biskupské svěcení je pochybně platné, a kněží jimi vysvěcených. Ve všech případech bez výjimky, u nichž jde o ustanovení ke kněžské nebo jáhenské službě, se vyžaduje nové svěcení „sub conditione“; podle norem jde o základní zásadu (principium fundamentale).

V Českém týdeníku č. 158 (z 9.–11. 7. 1996) reaguje katolický kněz královéhradecké diecéze Jan Jandourek na obsáhlý materiál v Perspektivách 6/96. Staví se na stranu těch, kterým se podle jeho názoru ubližuje, a ztotožňuje se s nimi.

Jeho metoda však vede k zaujatosti a nelogičnosti. Všimněme si: když jde o zplnomocnění Pia XII. a jeho zneužití, odvolává se kardinál Vlk na zprávu z vatikánských zdrojů zaslano v r. 1992 apo-

štolským nunciaturám. P. Jandourek se však přikloní k úsudku F. Zahradníka a samizdatového časopisu. Škoda, že necitoval onen časopis přesně. Kromě toho se zde směšuje dovolení Pia XII. a tzv. „mexické fakulty“. Ano, je charakteristické, že se neveřejná církev opírá jenom o „nepřímá a osobní svědectví“. Právě na takových svědectvích má být založen nový materiál, který se připravuje jako zdůvodnění „opakovaných“ svěcení, která odmítá podzemí přijmout.

V otázce těchto tzv. nových, podmíněčných svěcení nevyhází J. Jandourek opět ze zveřejněných dokumentů, ale v tradici podzemní církve z interpretací p. Zahradníka, který tentokrát už přiznává, že ve vatikánském dokumentu se mluví o podmíněčných svěceních, ale popírá jejich plošnou platnost. P. Jandourek samozřejmě věří více tomuto vysvětlení, že se prý k nim „má přistoupit tam, kde je linie jasně porušena“. A tvrdí, že je to interpretace právníka biskupské konference. (Kterého ostatně konference nemá!)

S počtem tajně svěcených kněží v České republice (bez Slovenska), uvedených v Perspektivách, prý Zahradník také nesouhlasí, neboť „mají být“ větší. Bylo by tedy dobré, aby uveřejnil své seznamy, abychom je porovnali s našimi.

J. Jandourek cítí s „ukřiv-děnými“, poněvadž prý nedostali „možnost vyjádření“. Ani tohle není pravda. Biskupská konference donedávna mlčela. Podzemní církvi poskytla pomoc nejrůznější média, domácí i zahraniční, aby se mohla vyjádřit (bez porovnání s názory biskupské konference). V Rakousku vyšla kniha „Každý papežem“, u nás Hanušova Koinotes, obšírné články z pera S. Krátkého, Zahradníkovy vystoupení v televizi s řadou nepravd a četné jiné. I článek v Perspektivách byl reakcí na určité nepravdy z pera podzemní církve opublikované v jednom italském časopise. A přitom Jandourek zevšeobecní, že tak „je tomu i v jiných případech“. Nepravdivá a tradičně zkreslená vyjádření nás pochopitelně přinutila reagovat.

Vatikánské normy nepochybují o dobrém úmyslu a vůli řadových členů podzemí, kteří v dobré víře věřili svým vedoucím. Tyto normy však mají na mysli především dobro věřících, aby přijímali platné svátosti, a dobro těch řadových členů, aby nežili v nejistotě o svém svěcení. Nedělají z nového svěcení žádné show (srv. svěcení Mons. Ljavince). A možnou neplatnost minulých úkonů papež ze své moci „uzdravil“. Nikdo nechce znevažovat práci řadových členů podzemí, pokud to svým odmítavých postojem k rozhodnutí Sv. otce nedělají sami. Důležité je, aby nám šlo více o druhé a jejich dobro, než o záchranu sebe a svých pocitů. Měřítka relativnosti, poměřování vlastní bezúhonnosti a platnosti svěcení a konaných úkonů nemůže obstát. Je třeba konečně duchovně, myšlenkově opustit podzemí, minulost a přijmout novou situaci. To by byl důležitý krok kupředu.

Tiskové středisko ČBK

Jak se chovají křesťané v 1. investičním fondu Moravia Invest a. s.?

V parafrázovém textu Nového zákona (Slovo na cestu) je srozumitelně vyjádřeno Ježíšovo vyprávění o nepoctivém správci (Lk 16, 1–12). Úvod tohoto podobenství je na okraji charakterizován heslem „Každý jednou musí předložit vyúčtování“. Pokusím se udělat takové vyúčtování i v případě zmíněného fondu.

1. investiční fond Moravia Invest a. s. byl při svém vzniku deklarován jako křesťanský fond, v jehož vedení jsou morální a hluboce věřící lidé. I při malém rozsahu (základní jmění okolo 25 mil. Kč) poměrně dobře hospodařil až do léta r. 1995, kdy zakladatel fondu doc. Václav Šátek, CSc. nejen prodal investiční společnost Optimal s. r. o., která fond spravovala, ale učinil to zcela bez ohledu na křesťanský charakter fondu a aniž by o tom uvědomil právě ty představitelé statutárních orgánů, kteří byli praktikujícími křesťany. Fond byl de facto vydán na milost a nemilost nového majitele IS Optimal s. r. o. pana Lumíra Šindeláře. Bez vědomí představenstva i dozorčí rady začal poměrně rychlý výprodej akcií z portfolia fondu, osoby spravující fond uzavíraly nevýhodné smlouvy. Rostly nekalé snahy o ovládnutí fondu. Jakmile bylo jasně prokazatelné, o co se jedná, upozornilo na tyto jevy představenstvo fondu všechny akcionáře dopisem v březnu 1996 a vyzvalo je, aby se buď zúčastnili chystané valné hromady fondu nebo poskytli plné moci k zastupování svých zájmů spolehlivým osobám.

Řádná valná hromada 1. IF Moravia Invest a. s. 29. 6. 1996 v Ostravě ukázala zajímavé skutečnosti. Více než 11 % akcionářů prodalo své akcie. S takto prodanými akciemi disponoval na valné hromadě především jednatel IS Optimal s. r. o. Lumír Šindelář. Na křesťanské straně fondu bylo zastoupeno přes 26 % akcií fondu (převážná část z toho fondu plných moci k zastupování). Tento poměr stačil při hlasování k tomu, aby křesťané schválili nové orgány fondu

i nové stanovy, podle nichž se bude fond nadále spravovat sám. Pro závažná porušení zásadních povinností při správě fondu vypovědělo představenstvo dosavadnímu správci (IS Optimal s. r. o.) smlouvu o správě fondu (přesněji řečeno – odstoupilo od ní).

Další vývoj po řádné valné hromadě je charakteristický otevřenou snahou IS Optimal s. r. o. ovládnout fond. Jednatel L. Šindelář požádal jménem této společnosti představenstvo o svolání mimořádné valné hromady s programem změny stanov a volby nového představenstva dozorčí rady. Takovému požadavku držitele více než 10 % akcií musí být dle znění našeho zákona vyhověno. Tentýž jednatel podepsal dopis z 8. 7. 1996, který IS Optimal s. r. o. rozeslala akcionářům se zdánlivě lákavou nabídkou jejich akcií. Dopis se snaží akcionářům namluvit, jak byly staré krásné snahy o správu fondu narušeny zlým představenstvem, ani slovem se však nezmiňuje o tom, jaké důvody mělo představenstvo pro vypověď správy IS Optimal s. r. o. Kromě mnohanásobného hrubého porušení zásad zodpovědného hospodaření v minulých měsících (za něž jednoznačně nesl zodpovědnost oficiální správce), prokázal na konci května a v měsíci červnu 1996 přímo pan Lumír Šindelář, jak „umí“ hospodařit s prostředky fondu. Dle plné moci udělené mu představenstvem měl převést vymáhané několikamilionové částky patřící fondu okamžitě po převzetí na účet fondu, nečinil však tak a disponoval s nimi sám proti přímo i písemně projevené vůli statutárních orgánů fondu. Nabízí-li tedy IS Optimal s. r. o.

výkup akcií od akcionářů, pak je nevykupuje za své, ale s největší pravděpodobností za peníze všech akcionářů, celého fondu!

Nové představenstvo fondu připravilo hned po valné hromadě a postupně rozeslalo dopis akcionářům fondu, v němž jim podává stručné informace o výsledcích řádné valné hromady a upozorňuje je na hrozbu reálného nebezpečí, že všechno dosavadní úsilí ve prospěch akcionářů přijde vniveč a protivníkům spadne do klína majetek fondu. Není známo, proč někteří akcionáři považují tento dopis za sporný, když je podepsán všemi novými členy představenstva spolu s novým razítkem fondu. Ještě větší záhadou je případné zpochybňování osoby Ing. Josefa Fialy (pracovníka sekretariátu arcibiskupa Graubnera), který pracoval v bývalém představenstvu fondu a je ve stálém kontaktu s novým vedením fondu. Vysvětlení, proč jsou potřebné nové plné moci, je prosté: Podle nového znění zákona platného od 1. 7. 1996 nemohou již být plnými mocemi pověřováni statutární zástupci fondu. Toto opatření se nedalo předvídat a znamená tedy, že plné moci dané akcionáři dříve, jsou již nyní neplatné, jsou-li dány členům vedení fondu, a nadto nemají právní platnost pro mimořádné valné hromady. Vyzývá-li nové vedení fondu k novému poskytnutí plných moci, omlouvá se těm, kteří již jednou plné moci dali, současně však podotýká, že úsilí (i výdaje), které situace vyžaduje po akcionářích, jsou jen zlomkem úsilí křesťanů v novém vedení fondu.

Jaké je správné chování křesťana v ekonomických záležitostech?

V uváděném podobenství o správcu obviněném ze zpronevěry říká Ježíš: „Kdo je spolehlivý v drobnostech, je spolehlivý i v podstatných věcech. A ten, kdo je nečestný v maličkostech, selhává i ve věcech závažných. Jste-li nepoctiví v záležitostech tohoto života, kdo může důvěřovat vaší víře v Boha? Neumíte-li správně zacházet s mizernými penězi, jak vám může Bůh světit věčné bohatství?“ Je zarážející, že i v situaci velkého ohrožení fondu dalo svým křesťanským představitelům důvěru zhruba jen 25 % akcionářů. Na co se spoléhali ti ostatní? Současná situace je nadto ještě více vyhocena a jde opravdu o to, kdo získá absolutní většinu. Znamená to tedy, že křesťané potřebují získat přímé nebo nepřímé zastoupení více než 50 % akcií. Nebudou-li se chovat zodpovědně, získá postupně tuto většinu jejich odpůrce. Jakmile však dosáhne této většiny, je velmi pravděpodobné, že přestane vykupovat akcie a bude chtít získat majetek fondu pro své účely. Rozhodování je prosté: Plnou moc dám těm, kdo slouží zájmům křesťanského celku (a to i tehdy, když pro to musím něco udělat), nebo ji dám protivníkům (a to činím nejen prodejem akcií nepřátelům, ale i lhotejností, nerozhodností – ta totiž vždy působí ve prospěch protivníka).

Stojí za to vrátit se ještě jednou k Ježíšovu podobenství na začátku 16. kap. Lukášova evangelia. Peníze (a tedy i fondy) nemáme dle Ježíše chápat jen jako nutné zlo, ale spíše jako možnost k něčemu dobrému, ke zdokonalení našeho charakteru. Vyplývá to z jeho následujících slov: „Říkám vám: Na penězích lpí hodně špíny a jednou úplně ztratí hodnotu. Jestliže však jimi někomu pomůžete, proměníte je na lásku, s kterou se sejdete na věčnosti.“

*Ing. Vojtěch Mičan,
předseda představenstva
1. IF Moravia Invest a. s.*

19. ned. v mez. 11. 8. – Mt 14,22–23

Mám zkušenost „chození ve víře“, nebo topení se v pochybnostech? V každém případě je povzbuzením i pro mne, že Ježíš Petra neodsoudil, dává mu dále šanci. A vede ho svým slovem.

Pondělí 12. 8. – Mt 17,22–23

Není snadné vidět smrt a vzkříšení jedním pohledem. Nebylo to snadné pro učedníky tenkrát, ale není to snadné ani pro nás dnes. A přeci ke všemu, co vypadá tak nepřijatelně jako Ježíšova řeč o smrti (o smrti Mesiášově!), v tom je ta nepřijatelnost pro žida je třeba i dnes připojit výhled ke vzkříšení. Teprve to je pohled křesťana, který totiž neuvěřil v utrpení samo, (to by nebylo nic přínosného a nového), ale ve vzkříšení, které je vyústěním smrti.

Úterý 13. 8. – Mt 18,10–14

V každém plném autobuse, v každém městském bufetu či automatu, na každém nádraží najdeme lidi, s nimiž bychom raději nechtěli mít nic společného, na které je nám možno i těžké se dívat. Není to fascinující, že i o nich platí tato Ježíšova slova, zatímco farizeové byli zhruba toho mínění, jako bývají lidé dnes, že si to ti bídní zavinili samí?

Středa 14. 8. – Mt 18,18–20

Jak jednoduché a jak někdy těžké! Shodně-li se rodič s dospívajícím či dospělým dítětem a budou prosit... , shodnou-li se manželé na těžkosti, která je rozděluje, a budou prosit... , shodnou-li se dva kněží při řešení problému, na jehož odstranění mají různé názory, a budou prosit... Problém vyslyšení prosby není v Bohu, je v nás.

Čtvrtek 15. 8. Nanebevzetí Panny Marie – Lk 1,39–56

Vezměme chvalozpěv Panny Marie verš po verši a ptejme se, kde s ní mohu zcela upřímně Bohu také děkovat? Kde vidím jeho mocné činy v mém životě?

Pátek 16. 8. – Mt 19,3–12

Boží spojení je jistě víc než razítko farního úřadu na potvrzení o církevním sňatku. Po létech manželství si tedy snad lze prohlížet, čím a jak nás Bůh vlastně spojil. A nebeské království u těch, kteří se pro ně zřekli manželství... je vidět? Jak vypadá konkrétně ten výhled?

Sobota 17. 8. – Žalm 51 (50),12–19

Uvidět vlastní hříchy, to je často jen věc upřímnosti a poctivosti (což ovšem jistě není málo). Ale uvěřit, že mi (ted!) může Bůh stvořit čisté srdce, to je opravdu věc víry. Ta touha je starozákonní. V oblasti Nového zákona nelze už vůbec pochybovat o jejím naplňování.

Neděle 11. srpna 18. neděle v mezidobí	– 1. čt.: 1 Král 19,9a.11–13a Ž: 85 (84),9ab+10,11–12.13–14 2. čt.: Řím 9,1–5 Ev.: Mt 14,22–33	odp.: 8a
Pondělí 12. srpna férie	– 1. čt.: Ez 1,2–5.24–2,1a Ž: 148,1–2.11–12ab.12c–14a.14bcd Ev.: Mt 17,21–26	odp.: Aleluja
Úterý 13. srpna nez. pam. sv. Ponciána a Hippolyta	– 1. čt.: Ez 2,8–3,4 Ž: 118,14.24.72.103.111.131 Ev.: Mt 18,1–5.10.12–14	odp.: 103a
Středa 14. srpna pam. sv. Maxmiliána Marie Kolbeho	– 1. čt.: Ez 9,1–7; 10,18–22 Ž: 112,1–2.3–4.5–6 Ev.: Mt 18,15–20	odp.: 4b
Čtvrtek 15. srpna slavnost Nanebevzetí Panny Marie	– 1. čt.: Zj 11,19a; 12,1.3–6a.10ab Ž: 45 (44),10b.11a+12a.16 2. čt.: 1 Kor 15,20–27a Ev.: Lk 1,39–56	odp.: srv. 10b
Pátek 16. srpna nez. pam. sv. Štěpána Uherského	– 1. čt.: Ez 16,1–15.60.63 nebo Ez 16,59–63 Iz 12,2–3.4bcd.5–6 Ev.: Mt 19,3–12	odp.: 1c
Sobota 17. srpna sob. pam. P. Marie	– 1. čt.: Ez 18,1–10.13b.30–32 Ž: 50,12–13.14–15.18–19 Ev.: Jan 19,13–15	odp.: 12a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 8.	PO 12. 8.	ÚT 13. 8.	ST 14. 8.	ČT 15. 8.	PÁ 16. 8.	SO 17. 8.
Antifona	1028	1044	1060	1708	1469	1106	1666
Žalm	783	783	786	786	783	785	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1708	1469	1107	1667
Antifony	1030	1046	1062	1076	1470	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	813	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1710	1470	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	709	1049	1065	1467	1471	1111	1669
Prosby	1033	1049	1065	1711	1471	1111	1655
Záv. modlitba	709	1050	1466	1467	1471	1476	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1264	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1472	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1265	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1472	1115	1130
Záv. modlitba	709	1054	1069	1084	1471	1116	1131
Nešpory: SO							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1473	1473	1117
Antifony	1025	1040	1056	1071	1468	1474	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1649	1661	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1468	1474	1120
Ant. ke kant. P. M.	709	710	1059	1074	1468	1474	1121
Prosby	1028	1043	1059	1074	1468	1474	1121
Záv. modlitba	709	709	1060	1466	1469	1471	1476
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260

Knihu si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Objednávání Světla

od 5. 3. 1996

**Světlo si lze objednat
na adrese:**

* * *

**Matice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

**Složenka s udanou
cenou předplatného
do konce roku 1996
Vám přijde v první
dodávce Světla.**

**Nezapomeňte uvést svoji
úplnou zpáteční adresu!**

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena v tiráži),
která Vám dá instrukce
a zašle složenkou
na zaplacení.**

Novinky
MCM

S MARIÍ PROTI DÉMONŮM (obj. č. K 3027)

Kdo byla ona tajemná neznámá, která natolik okouzila císaře Josefa II., že tolik podléhal jejímu vlivu při sestavování a prosazování proticírkevních zákonů, a která po císařově smrti zmizela bezstopy? Ani staříčkému knížeti Kaunicovi to nedalo spát. A tak hledal v archívech a našel pozoruhodné věci...

Dokázal snad Karel Marx čarovat, když se mu opakovaně dařilo navzdory očividným důkazům jeho viny, přesvědčit soudce, aby ho propustil? Cožpak dokáže někdo z lidí kouzla? A pokud by dokázal, kde by k tomu vzal sílu?

Po Marxově smrti spojila jeho dcera Eleonor svůj život s Eduardem Avelingem. Posleze v roce 1898 se s mužem rozhodli spáchat společnou sebevraždu... O třináct let později spáchali společnou sebevraždu Marxova dcera Laura a její manžel Paul Lafargue...

Je příznačné, že mauzoleum pro uložení Leninových ostatků bylo v Moskvě skutečně budováno podle řeckého vzoru satanova trůnu...

Také je zajímavé, že po dobytí Berlína Rudou armádou vydal Stalin příkaz, aby satanův příbytek, který se nacházel ve Schliemannově muzeu nazvaném podle antického naleziště Pergamon, byl rozebrán a odvezen do Moskvy. K jakému účelu potřeboval Stalin původní satanův příbytek?

O tom a o dalších jiných překvapivých věcech se můžete dozvědět z této knihy, která je ovocem práce a studia Dr. Tomáše J. Bahounka, OP.

„Otec Elias Vella je františkán z Malty. Dlouhá léta slouží jako profesor dogmatiky v kněžském semináři a jako exorcista. Při semináři, který pořádal v květnu 1993 v České republice, mu byla položena otázka: Existuje spojení mezi okultismem, satanismem a svobodným zednářstvím?

Odpověděl: „Je to různé. Například na Maltě není žádné spojení mezi svobodným zednářstvím a satanismem. Naproti tomu v Itálii je svobodné zednářství a satanismus téměř totéž“ (cit. z knihy).

Knihy má 254 stran, předběžná cena 77,- Kč.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinově vypořádané

Postovně uvořováno

SVĚTLO – týdeník Matice Cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice Cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelské redakci: U třídky o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmano-va, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nevracujeme příspěvky nevracíme. SVĚTLO – týdeník Matice Cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice Cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelské redakci: U třídky o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmano-va, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nevracujeme příspěvky nevracíme. SVĚTLO – týdeník Matice Cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice Cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelské redakci: U třídky o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmano-va, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nevracujeme příspěvky nevracíme.